

да потекуть на срѣща насъ да ми скажатъ да са възварнимъ пакъ на Плевень. И тако пойдохме до село Коинларе, що е полъ путь до Враца. Ала посрѣди нощи приидоша челоуѣци и сказаша, како доишли на село Браница до 440 пандури¹⁾ Пазвански, що е единъ часъ близу то село до Коинлари. Ала то име „пандури“ ний като не знаимъ, обзе ни единъ страхъ и чудихми ся, камо да поидемъ. Пратихъ челоуѣци да ми фатятъ ясакчий²⁾, ала отъ студъ и отъ страхъ не хоче никой да поиде. Стана обѣдъ — челоуѣци не дохождатъ, а мене — страхъ, да не припаднатъ пандурите да ни саблякатъ. Ала едвамъ нашли одного турчина³⁾. Повдигнахми са отъ тое⁴⁾ село и като приближихме до Враца, гледаме толико войска излази отъ Враца и иди насрѣща насъ! Ала не знаяхме, какова е тая войска. Докле разбрахми, колико страхъ потеглихме! А то било врачани: отхождали да гонятъ оная войска, почто разсипали и саблякли Врачанските села⁵⁾.

И приидохъ на епископия моя. Ала и тая не е по-долу отъ затворка... Некѣ буде! И приеха ме христианите радостно и ходяхъ по црквите въ недѣли, въ праздници и полагахъ поучению по нашему болгарскому языку. А они христиани, като не чули отъ другий архиереа таковое по нашему языку поучение, имаха мя като одного философа. Ходихъ по селата, собрахъ мириата⁶⁾, ала помощъ — милостиня, каквото има обичай, зѣло мало мя подариша, почто у тая година беше голямъ гладъ по все Болгария — двадесять пари беше една ока брашно. Обѣщавахъ ми ся за напрѣдъ, ако подари Богъ изобилие, да ми помогнуть.

Като свершихъ Врачанския кадиликъ, на мѣсець юния востанахъ да пойда на Плевень да соберемъ и тамо. Пратихъ челоуѣци, като приближихме до Плевень, да подадуть вѣсть, како хочемъ тамо да поидемъ. Приидоша на срѣща ни нѣкои попове и рекоха: „Деспоти, не е възможно да приидешъ сеги у Плевень, почто ся биятъ внутре Топузъ-оулу и Налбантъ-ооулу за аянликъ, кой да буде аянинъ, и не излази единъ христианинъ отъ дома своего, и ний ношемъ скрито излязохме“. И като заминахме покрай Плевень, чухме пушките, като пукать. Ала докле заминемъ, каковъли страхъ потеглихме! И пойдохме

¹⁾ Граничари, пазачи. ²⁾ Въоржени водачи, тѣлохранители. ³⁾ Пратенитѣ хора намѣрили единъ турчинъ. ⁴⁾ Това. ⁵⁾ Що се разсипала и обрала Врачанскитѣ села. ⁶⁾ Владичнина, данѣкъ.